

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové ve věci rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **H. Z.**
zastoupena: Mgr. Marikou Rytířovou, advokátkou
Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2018, č. j. OAM-1112/ZA-ZA11-P15-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. února 2018, č. j. OAM-1112/ZA-ZA11-P15-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 10 200 Kč do rukou její zástupkyně do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o její žádosti o mezinárodní ochranu tak, že se tato ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/19 99 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že v posuzovaném případě byly jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a tento názor podrobně rozvedla v následujících částech této žaloby. Konstatovala, že azyl udělovaný dle písm. b) reflektuje Úmluvu o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951 (dále jen „Ženevská úmluva“) a Protokol týkající se právního postavení uprchlíků ze dne 31. 1. 1967. Pro Českou republiku vstoupila Ženevská úmluva v platnost dne 24. 2. 1992 a Protokol dne 26. 11. 1991. Obě tyto ratifikované mezinárodní smlouvy byly vyhlášeny ve sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb. Azyl udělovaný dle písm. b) rovněž reflektuje Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 (dále jen „Kvalifikační směrnice“).
3. Žalobkyně uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Ve své výpovědi uvedla, že je členkou neregistrované (tzv. domácí) křesťanské církve Všemohoucího Boha, jejíž členové jsou, jak vyplývá z různých dostupných materiálů, pronásledováni, jsou vystaveni pronásledováním a různým perzekucím ze strany čínské vlády. Z její výpovědi dále vyplývá, že jak obavy její, tak obavy jejího okolí z pronásledování ze strany státu, jsou postaveny na racionálním základě.
4. Zdůraznila, že pro získání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu není zapotřebí naplnit podmínku skutečného osobního pronásledování, byť i toto žalobkyně prokázala, ale toliko důvodnou obavu. V důkazních materiálech k Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně rovněž v mnohých případech trestně stíháni, dále jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Dále je členům těchto církví zabavován náboženský materiál, knihy apod., ale i peníze, a to bez opory v zákoně. Tyto informace vyplývají konstantně ze všech relevantních důkazů ve správním spisu, a to jak z důkazů provedených, tak i z důkazů protiprávně (viz odst. 25 této žaloby) neprovedených. Žalobkyně měla za to, že jasně prokázala, že naplnila podmínky pro udělení azylu ve smyslu Ženevské úmluvy i zákona o azylu, když podle smyslu § 12 písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství v Čínské lidové republice, jejíž občanství má a v níž byl její poslední známý pobyt, a pobývá mimo čínské území, po dobu řízení na území České republiky. Odůvodněný strach je zřejmý z osobních výpovědí žalobkyně, kdy sama byla předmětem zájmu policie, byla svědkem zatčení v jejím okolí a v jejím okolí opětovně docházelo k systematickému zastrašování jejich souvěrců, jejich pronásledování, zatýkání apod.
5. Dále uvedla, že újma hrozící žalobkyni dosahuje intenzity pronásledování, když skutečnosti prožité a popsané žalobkyní v průběhu správního řízení, pak nepochybně spadají pod tento pojem, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. O hrozbě pronásledování žalobkyně pak také svědčí skutečnost, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné pracovní tábory, které zadržují členy náboženských a duchovních skupin. Tento výklad podporují i závěry Nejvyššího správního soudu, které vyslovil např. v rozsudku 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009. Z informací dostupných o zemi původu žalobkyně vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Zvláště pak žalobkyně poukazuje na zprávu organizace ChinaAid, z jejíž statistik vyplývá, že

pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. Z dokumentů o zemi původu rovněž vyplývá, že vnitřní přesídlení obecně není snadné, nadto je stěhování samo o sobě podezřelé a vzbuzující zvýšený zájem úřadů. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením její situace a ochrana v žádné další části Číny nesplňuje minimální standard ochrany lidských práv. Strach žalobkyně z újmy ze strany čínského státu je tedy odůvodněný, a to jak s ohledem na její vlastní zkušenosti z jejího bezprostředního okolí, tak s ohledem na dostupné informace o úrovni dodržování lidských práv a náboženských svobod v Číně. Tato hrozící újma pak dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu.

6. Dále žalobkyně konstatovala, že splnění podmínky selhání ochrany v zemi původu prokazují kromě její výpovědi i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. Přípustnost a relevance těchto zdrojů vyplývá mimo jiné i ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004. V daném případě je tato podmínka splněna již z toho důvodu, že stát je původcem pronásledování křesťanů na jeho území a o selhání státní ochrany před tímto jednáním tak nemůže být pochyb. Skutečnost, že žalovanému je z úřední činnosti známo selhání vnitrostátní ochrany křesťanů v Číně, je zcela zřejmá rovněž ze skutkově i časově obdobných řízení vedených žalovaným, ve kterých byl čínským křesťanům udělen azyl. Tito žadatelé žádali o azyl z totožných důvodů a ve shodném časovém období jako žalobkyně. Jelikož je selhání vnitrostátní ochrany obligatorní podmínkou pro udělení azylu, je zřejmé, že správní orgán tuto skutečnost vzal za prokázanou v jiných správních řízeních, časově i skutkově shodných se správním řízením proběhnuvším u žalobkyně. Pro úplnost žalobkyně navrhuje k důkazu vyžádání rozhodnutí č.j. OAM-872/ZA-ZA02-P15-2015 z 7.2.2018, č.j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 1.2.2018, č.j. OAM-855/ZA-ZA05-K07-2015 z 1.2.2018, č.j. OAM-125/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 7.2.2018, č.j. OAM-445/ZA-ZA11-VL13-2016 z 7.2.2018 od žalovaného, kdy z těchto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán má za prokázané, že vnitrostátní ochrana křesťanů v Číně naprosto selhala.
7. V dané věci nemůže být dle žalobkyně pochyb o tom, že přísluší k náboženské skupině, která je v Číně systematicky pronásledována a jejíž členové jsou podrobováni ponižujícímu zacházení, mučení a svévolnému trestání. V případě žalobkyně se tak jedná o odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantního důvodu (náboženství). Z výše uvedeného považovala za zcela zřejmé, že splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud na základě napadeného rozhodnutí nebyla mezinárodní ochrana udělena, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Je zde
8. tedy bez dalšího dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Rovněž je z výše uvedených skutečností zřejmé, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí, a tedy je dán rovněž důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
9. Žalobkyně měla rovněž za to, že v jejím případě byly splněny důvody pro udělení humanitárního azylu a rovněž tak důvody pro udělení doplňkové ochrany. V daném případě jsou zjevné důvodné obavy, že v případě vrácení žalobkyně do Čínské lidové republiky jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Je zde také dána hrozba usmrcení žalobkyně, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti (což však také nelze vyloučit např. ve formě nařčení ze špionáže, zrady

apod.), nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu. Takové důvodné obavy jsou na místě, když velké množství relevantních a důvěryhodných zdrojů uvádí, že v Číně po návratu do země žadatelé o mezinárodní ochranu mizí, jsou vězněni, mučeni apod. Žalobkyně doložila zprávu Ministerstva zahraničí ČR, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu. Tato zpráva z června 2015 je žalovanému známa z jeho činnosti, nicméně v podobných případech ji však žalovaný odmítl využít pro její zastaralost (přičemž řízení bylo zahájeno v témže roce 2015). Ve světle této zprávy Ministerstva zahraničí ČR je nutno doplňkovou ochranu udělit, obzvlášť když je tato zpráva ve shodě jak s důkazy provedenými, tak s důkazy (protiprávně) neprovedenými. Zatímco žalovaný nepřeložil důkazní materiály poskytnuté žalobkyní a využil pouze omezeného množství důkazních materiálů, rozhodně se nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy liché. Správní orgán se tak znovu dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr ohledem neodůvodněnosti žádosti žalobkyně. Žalovaný v rozhodnutí využívá obratu, že v případě žadatelky není naplněn standard obavy. Správní orgán neprovedl tzv. test reálného rizika a jen se „odkázal“ na jakousi blíže neurčenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Na tomto místě žalobkyně namítla, že takový podklad pro tvoření závěrů je nepřijatelný. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je jen s podivem, že dle správního orgánu nelze hledání policií, nebezpečí zatčení, nutnost stěhování se a skrývání se, nemožnost se scházet s ostatními křesťany a nemožnost vyznávat svou víru považovat za útok na její lidská práva ve smyslu čl. 5 Všeobecné deklarace lidských práv. K výše uvedenému doplnila žalobkyně prohlášení osob uznávaných ve vědeckém světě, a kteří jsou seznámeni se situací ohledně Církve všemohoucího Boha a kteří popisují svoje zkušenosti ohledně navracení příslušníků této církve zpět do Číny.

10. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, a to v první řadě z důvodu nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, které vykazuje tak závažné textové a formulační nedostatky, že mu nelze porozumět a pochopit, jaké konkrétní důvody vedly žalovaného k vydání zamítavého rozhodnutí. Skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní a na mnoha místech si vzájemně odporují a protirečí. Žalobkyně měla za to, že pro nepřezkoumatelnost je nutno zrušit napadené rozhodnutí ex officio. K textovým a formulačním nedostatkům dále uvedla, že velmi podstatná část rozhodnutí, počínaje 6. odstavcem na straně 12 napadeného rozhodnutí, začínající slovy „*Správní orgán při posuzování žádosti...*“ až po 1. odstavec na straně 22 napadeného rozhodnutí, končící slovy „*...či jiným způsobem informovány o skutečnosti, že zde žadatelka žádala o mezinárodní ochranu.*“, je naprosto identická s pasáží začínající 8. odstavcem na straně 30 napadeného rozhodnutí a končící 1. odstavcem na straně 40 napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvádí (str. 18, odst. 2), že se s veškerými materiály doloženými žalobkyní pečlivě seznámil a posoudil je z hlediska jejich relevance pro vydání rozhodnutí ve věci. V závěru téhož odstavce však správní orgán uvádí, že uvedené dokumenty ani nepřekládal do českého jazyka, a to údajně z důvodu hospodárnosti. Dále považovala za nepřípustné, aby se ve svém vyjádření vyslovoval úplně protichůdně, když v jednom místě vyčítá žalobkyni, že o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po příletu (str. 23, odst. 1) a o 2 odstavce dále (v odst. 3) ji zase vyčítá, že bez jakékoli pomoci (což je nesmysl, protože žalobkyně zcela jasně vysvětlila, jak se do Zastávky dostala) se dostala až do Zastávky u Brna a tam o azyl požádala.
11. Dále žalobkyně upozornila na další nedostatky napadeného rozhodnutí nacházející se na jeho str. 18 a str. 27.

12. Napadené rozhodnutí označila za nepřezkoumatelné rovněž ohledně prokázaného stavu a míry pronásledování křesťanů v Číně. Skutkové závěry, které žalovaný učinil o Číně, tedy zemi původu žalobkyně, nelze vůbec z napadeného rozhodnutí zjistit. Žalovaný ve výše uvedených částech odůvodnění pouze uvádí, co nepopírá a nezpochybňuje, avšak nečiní žádné pozitivní skutkové zjištění. Čína prezentovaná žalovaným na straně 26 je zemí, ve které dochází k zásadnímu porušování lidských práv a neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti mohou hrozit závažné důsledky. Tyto výsledky správní orgán opakuje v různých formách v různých částech rozhodnutí. Naproti tomu Čína prezentovaná žalovaným o pouhé 2 strany dále, na straně 28 napadeného rozhodnutí, je zemí, kterou toliko nelze označit za zemi s vyspělou demokracií a vysokým stupněm dodržování lidských práv, avšak toto obecné konstatování pro udělení azylu nestačí. Na straně 27, odst. 4 je dovozováno možné přesídlení žalobkyně v rámci Číny. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na rozhodnutí vydaná žalovaným v obdobných věcech a v obdobném časovém rozmezí, jako její případ, kde žalovaný možnost vnitřního přesídlení v rámci Číny vylučuje. Zároveň je daná úvaha absolutně nepodložená žádnými důkazy, žalovaný neodkazuje na žádný dokument, který by tuto myšlenku podporoval.
13. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný se na str. 20 odst. 3 vyjadřuje k námitce právního zástupce ohledně překladů důkazních materiálů. Tvrdí, že překládání všech žadatelkou navrhovaných důkazních materiálů by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a že tyto důkazy jsou nadbytečné. Žalobkyně ve svém sdělení správnímu orgánu v této souvislosti poukázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která však byla ze strany žalovaného zcela ignorována. Žalovaný paušálně odmítl hodnotit veškeré důkazy doložené žalobkyní, byť se jí osobně přímo dotýkají. Žalovaný se s uvedenými důkazy vůbec nevypořádal. Proto řízení zatížil vadou, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Žalovaný pak pochybil také tím, že nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení. Využil pouze omezené množství materiálu o zemi původu, přičemž ani tyto nevyhodnocují zemi původu jako bezpečnou, a přesto rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. Rozhodnutí je tak nepodložené a vnitřně rozporné, když správní orgán o Číně její nebezpečnost prohlásil a žalobkyni neposkytl žádnou ochranu. Nad rámec uvedeného je zřejmé, že správní orgán má pronásledování křesťanů v Číně za zcela prokázané z již udělených žádostí o azyl v skutkově i časově obdobných případech.
14. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný ve svém rozhodnutí několikrát zcela v rozporu s provedeným dokazováním zopakoval, že její obava z návratu do Čínské lidové republiky je iracionální. Žalobkyně tuto svou obavu zdůvodňovala mj. medializací pobytu čínských křesťanů na území České republiky a rovněž mediální informace v Čínských médiích. Zde žalovaný poněkud nepochopitelně uvedl, že v situaci, kdy on sám o zemi původu žadatelky žádné informace nedodal, není třeba se ničeho obávat. Dále žalovaný bez jakýchkoliv důkazů či podkladů konstruuje spekulace, ze kterých má vyplynout, že žalobkyně sama medializaci iniciovala, aby pro sebe v řízení dosáhla lepších výsledků. Jedná se o zcela neodůvodněné očerňování žalobkyně ze strany správního orgánu, které nemá podklad v provedených důkazech.
15. Žalobkyně rovněž uvedla, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že nebyla ochotna sdělit podrobnosti o konkrétních osobách, které jí zajistily vízum, či ji nasměrovaly do přijímacího střediska. Takový závěr považovala za rozporný s údaji uvedenými v

pohovorech, kdy uvedla natolik konkrétní a specifické informace, které k dispozici měla a hlavně takové, na které se správní orgán ptal. Je zcela zřejmé, že sama agentura, které žalobkyně zaplatila relativně vyšší finanční obnos za zajištění víza, neměla zájem na tom, aby její spolupracovníci byli příliš známí, když v žádosti o víza uváděla nepravdivé informace, které navíc s žalobkyní jakkoli nekonfrontovala.

16. Dále uvedla, že velké části napadeného rozhodnutí vytváří žalovaný jakousi konspirační teorii bez jakýchkoliv důkazů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním obsaženým v daném správním spisu o tom, že žalobkyně je údajně ekonomickým migrantem. Jedná se o zřejmé porušení zásady zákonnosti a rovněž o porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Nelze se rovněž ubránit dojmu, že žalovaný je veden snahou ignorovat fakta svědčící ve prospěch žádosti žalobkyně, a naopak generuje zcela fiktivní konspirační teorie, které následně využívá jako odůvodnění vedoucí k zamítnutí žádosti žalobkyně.
17. V závěru žalobkyně uvedla, že jí nebylo doručeno napadené rozhodnutí v čínském jazyce a nebylo jí ani přetlumočeno do čínského jazyka. Tím bylo rovněž porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť neměla možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků. Nepřeložení rozhodnutí do jazyka, který žalobkyně ovládá, je rovněž i porušením čl. 13 EÚLP. Přeložené rozhodnutí nebylo žalobkyni doloženo ani přes její písemnou žádost. Takovýto postup nelze akceptovat a i z tohoto důvodu je nutno napadené rozhodnutí zrušit.

II. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní, aktuální informace o situaci v zemi původu z různých zdrojů. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Má za to, že přijaté řešení reflektuje konkrétní okolnosti daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobkyně shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu.
19. Žalobkyně, jak žalovaný dále uvedl, svou žádost neodůvodňovala jinak než v souvislosti s náboženským přesvědčením, důvody k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu v posuzovaném případě absentují. Na této skutečnosti nic nemění ani následná žalobní argumentace, žalovaný proto odkazuje na příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí (viz str. 22 rozhodnutí). Správní orgán sice v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že vzhledem k výpovědi žalobkyně nelze zcela vyloučit její příslušnost k Církvi Boha všemohoucího, přesto byl nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů jejího odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. V podrobnostech na ně odkazuje, rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné a netrpící žalobkyní namítanou nepřezkoumatelností.

20. Dále připomněl, že žalobkyně navzdory tvrzením o útlaku příslušníku církve, k níž se hlásí, současně v pohovoru ze dne 8. 2. 2016 uvedla, že krom toho, že byli policisté u nich doma, nečelila nikdy osobně tváří v tvář nějakému útlaku. Potvrdila, že během pobytu u sestřenice v X. X. neměla žádné problémy, což zdůvodnila tím, že z bytu vycházela jen minimálně. Absenci jakýchkoli konkrétních potíží s policií v X. X. potvrdila i v pohovoru dne 30. 1. 2017. Žalobkyně tedy zdůvodňuje podání žádosti o mezinárodní ochranu především obavami z pronásledování a nebezpečí vážné újmy, která by jí v případě návratu hrozila kvůli její víře a příslušnosti k Církvi všemohoucího Boha. Z jejích dalších sdělení v průběhu správního řízení však byly zjištěny okolnosti nenásvědčující tomu, že by žalobkyni hrozilo pronásledování pro její příslušnost a působení v neregistrované církvi na celém území Číny. Pokud by tomu tak bylo a žalobkyně by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů, sotva mohla ze země vycestovat legální cestou bez problémů, s vlastním pravým pasem obsahujícím biometrické údaje. Jak žalobkyně uvedla v pohovoru dne 8. 2. 2016, k zadržení její spolubydlící policií došlo v domě v K., kde byly hlášeny k přechodnému pobytu. Při nahlašování pobytu předkládaly doklady. Pokud by tedy policie měla skutečný zájem žalobkyni zadržet, měla možnost zjistit její totožnost od majitele bytu, který dle žalobkyně s policií spolupracoval. Přesto, jak uvedla dál, si poté v lednu 2015 vyřídila bez potíží vystavení cestovního pasu ve městě L. K. Takový sled událostí nesvědčí o vážném, skutečném zájmu policie či jiných státních orgánů žalobkyni zadržet či postihnout v souvislosti s jejím vyznáním. Státní orgány měly možnost snadno zjistit dostatek potřebných informací o její osobě, a přesto k tomu nepřistoupily. Sama žalobkyně nadto v průběhu správního řízení poukazovala na vysokou míru kontroly společnosti a jednotlivců ze strany státu a její konkrétní projevy. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). Stížnost byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi všemohoucího Boha. ESLP se v něm vyslovil k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM), který uváděl: *„A konečně její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z Pekingského mezinárodního letiště. S uvážením restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů.“* Spolkový správní soud odvolání této stěžovatelky proti rozhodnutí SEM zamítl a mj. konstatoval: *„Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů.“*
21. V tomto rozsudku ESLP je mezi informacemi o zemi původu citováno také ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraniční USA – Čína z 13. dubna 2016: *„[Oddíl 2d] ... Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům ... Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odprávoáno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.“* V další zde

citované zprávě, resp. sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. března 2014, se uvádí: „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10. února 2014 výkonný ředitel potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány [rovněž známé jako „Policenet“ nebo „Zlatý štít“]. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že zprávy o „zkušenostech aktivistů, kteří byli zadrženi při pokusu absolvovat mezinárodní let, jasně dokazují, že letištní pracovníci jsou napojeni na „Policenet“ ... Jeden z kolegů C. S., které bylo rovněž zabráněno v cestě do Ženevy na školení týkající se lidských práv v září 2013, později zveřejnil její zkušenosti na letišti v Kuang-čou ... Podle Laogai Research Foundation tento její kolega uvádí, že v okamžiku, kdy letištní úřady nechaly její pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je hledána policie. Byla následně zadržena na letišti Kuang-čou Pajjün a bylo jí sděleno, že jí šanghajská policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena z Kuang-čou do Šanghaje k zadržení a výslechu. Zkušenosti této ženy představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu ...“

22. Dále žalovaný uvedl, že ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: „Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“ Mezi podklady žalovaný zařadil dostatečné spektrum aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Je přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejích právech nezkrátil a jednal i v souladu se související judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017 č. j. 1 Azs 227/2017 – 33: „K poslední námitce stěžovatele, týkající se nepořízení překladů jím doložených podkladů řízení, uvádí soud následující. Jak v této souvislosti správně dovedl již krajský soud, není nezbytné trvat na tom, aby žalovaný za všech okolností pořizoval překlady cizojazyčných dokumentů. Takový postup by byl ostatně v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Pokud tedy žalovaný považoval provedení překladu za nadbytečné, neboť skutečnosti, které měly prokazovat (totožnost a původ stěžovatele apod.), považoval za nesporné, nelze na jeho postupu shledat nic protiprávního.“ Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrozumnějších materiálů ze strany žadatele. Ze sdělení samotné žalobkyně vyplývá, že naprostá většina dokládáných materiálů se týká situace křesťanů v zemi její státní příslušnosti, nicméně v nich není ona sama zmiňována. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008 či v ustanovení § 23c zákona o azylu. Za takových okolností tedy žalovaný oprávněně neshledal, že by zadávání překladů doložených materiálů za účelem zařazování dalších obecných informací o pronásledování křesťanských náboženských menšin neobsahujících konkrétní skutečnosti týkající se přímo žadatelky a jejích konkrétních problémů ve vlasti mohlo přispět ke spolehlivému zjištění stavu věci či vnést do případu cokoli nového. Je zjevné, že žalovaný jednal v souladu se zásadou procesní ekonomie. V tomto kontextu se konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně jeví jako případné, stejně jako zdůrazňovaná nutnost shledat individuální pronásledování osoby žadatele ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.

23. Žalovaný považoval za liché námitky vůči argumentaci týkající se zařazení zprávy Čína: Křesťané, vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016, kterou v napadeném rozhodnutí uvedl. Poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předestřený azylový příběh posuzován. Ve vztahu k argumentaci domáhající se zohlednění zastaralosti touto zprávou zmiňovaného rozsudku Velké Británie a usilující o zohlednění jiného žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není založeno na zmiňovaném precedentu a uvedenou zprávu považuje za jeden z objektivních, odborně respektovaných zdrojů. V této zprávě je pod bodem 6.1.12 mj. uvedeno: „*V září 2015 Kanadská rada pro imigraci a uprchlíky vydala odpověď na dotaz, zda se jméno osoby zadržené na setkání podzemní církve objeví v databázích veřejné bezpečnosti (PSB), a citovala z korespondence s předsedou organizace China Aid, což je mezinárodní křesťanská organizace lidských práv: „Jména osob zadržených během setkání podzemních církví jsou evidována v databázích PSB (tamtéž). 26. srpna 2015)... [a] „obvykle to první, co příslušníci PSB nebo [úřadu pro náboženské záležitosti (RAB)] udělají, když provedou zátah proti domácí církvi, je zjištění čísla OP, jména a osobních údajů typu data narození a adresy bydliště/zaměstnání“... načež se tyto údaje ukládají a klasifikují do jedné z pěti tříd „bezpečnostní a politické hrozby“ v rámci „databáze řízení dynamické stability“, ke které mají přístup všechny složky čínského bezpečnostního aparátu“ (tamtéž).“ ... Úředník kanadského velvyslanectví v Pekingu v podobném duchu sdělil, že „je velmi pravděpodobné, že PSB vede evidenci zadržených osob, což platí i pro lidi zadržené na setkáních podzemní církve“ (10. září 2015).“*- 24. Návrh žaloby na provedení důkazu zprávou MZV č. j. 98863/2015 ze dne 17. 6. 2015 považoval žalovaný za nadbytečný. Důvodem pro nezařazení zprávy MZV č. j. 98863/2015 ze dne 17. 6. 2015 je zejména skutečnost, že jde o zdroj, který činí obecné závěry bez dalších konkrétních specifikací, a správní orgán nemůže pouze na něm založit své rozhodnutí. Navíc nelze pominout, že jde o zprávu, jejíž obsah pochází vlastně již z roku 2014, jak se v záhlaví odpovědi ZÚ v Pekingu uvádí. Jeví se tak jako neaktuální vzhledem k prospektivní povaze rozhodování o důvodnosti obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobkyně do vlasti (je třeba je vztahovat nejdříve k roku 2018). V reakci na námitky žalobkyně k Informaci OAMP o Církvi všemohoucího Boha, které vyslovila v průběhu správního řízení, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že odmítl vyloučit tuto zprávu z podkladů pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že byla vypracována v souladu s Pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu a také v souladu se Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu k metodice informací o zemích původu, a to na základě uznávaných, relevantních a veřejně dostupných informací, případně na základě informací získaných

od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států EU a přidružených států. Odmítá, že by se zpráva opírala výhradně o informace z jediného zdroje, který žalobkyně vnímá jako tendenční a prorožimní, vychází naopak z informací pocházejících z celé řady různorodých zdrojů, jak je ostatně zjevné vzhledem k jejich seznamu zařazenému v závěru této zprávy. Žalovaný navíc příslušnost žalobkyně k Církvi všemohoucího Boha nevyločil, její tvrzení shledal v tomto ohledu věrohodnými. Výhrady k obsahu uvedené zprávy shledává správní orgán proto jako irelevantní, nezpochybňující závěr, k němuž při posouzení výpovědi žalobkyně na pozadí této zprávy dospěl. V podrobnostech odkazuje na text odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 21 rozhodnutí).

25. Žalovaný zdůraznil garanci ochrany osobních údajů žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, která ostatně vyplývá z ustanovení § 19 zákona o azylu. Odmítá nepodložená tvrzení žalobkyně o tom, že by povinnosti plynoucí z tohoto ustanovení jakkoli porušil a přispěl tak k tvrzenému ohrožení její osoby skutečným nebezpečím vážné újmy, jak žaloba naznačuje. V napadeném rozhodnutí mj. poukázal na značný počet víz udělovaných ročně čínským státním příslušníkům Českou republikou, a na absenci důvodů, pro které by právě v případě žalobkyně mělo být při návratu dovozováno státními orgány Číny, že právě ona žádala na zdejším území o mezinárodní ochranu. Z článků dokládanych žalobkyní takové závěry učinit nelze. Za okolností odjezdu ze země popsaných samotnou žalobkyní se jeví logickou úvaha žalovaného, že mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro ni blízkého prostředí Číny, kde by navíc byla vlastním rodinným příslušníkům nepochybně blíž než v Evropě. Žalovaný nemohl pominout ani fakt, že žalobkyně přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. Žádost žalobkyně o udělení schengenského víza je v kopii součástí správního spisu na str. 22 - 31. K tomu žalovaný zdůraznil, že žalobkyně byla v rámci tohoto řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně poučena o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz protokol o pohovoru ze dne 8. 2. 2016, ze dne 26. 5. 2016 či ze dne 30. 1. 2017). Správní orgán v odůvodnění popsal konkrétní skutečnosti a souvislosti, které svědčí o tom, že tvrzené motivy a důvody jejího odjezdu z vlasti nejsou důvody skutečnými. Vzhledem k obsáhlosti této pasáže na ni v podrobnostech žalovaný odkazuje (viz rozhodnutí str. 22 a násl.), lze nicméně shrnout, že se týkají zejména bezproblémového získání cestovního pasu, uvedení nepravdivých informací vůči zastupitelskému úřadu ČR a cizinecké policii na letišti v Praze a podání vysvětlení těchto skutečností až na výzvu žalovaného po konfrontaci s příslušnými materiály, vysoké pravděpodobnosti organizovanosti příjezdu žalobkyně a jejích ostatních souvěrců, bezproblémového odcestování z mezinárodního letiště v Pekingu a nesdělení bezprostředního konkrétního objektivního impulsu k odjezdu po letech tvrzených problémů v zemi původu. Žalovaný tak uzavřel, že důvody žalobkyně k odjezdu z Číny byly jiné, než prezentuje, s vysokou pravděpodobností se jedná o důvody ekonomické. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně dalšímu tvrzenému zájmu policie o svou osobu dle jejího vlastního vysvětlení úspěšně unikala až do svého odletu. Pátrání policie se vztahovalo na její rodiště a město K. Po přestěhování se do X. X. potíží z důvodu své víry nečelila. Státními orgány nikdy zadržena či vězněna nebyla. Po zvážení všech ve věci

podstatných skutečností správní orgán konstatoval, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotila. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ni skutečně měly zájem, v rozhodnutí správní orgán poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o osobu žalobkyně jako nepřesvědčivé.

26. Po celkovém posouzení žalovaný konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žadatelky nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. V této souvislosti zdůraznil, že žalobkyně nebyla policií zadržena a nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami pronásledována, nečelila závažnému porušení jejich základních lidských práv. Takové porušení žalovaný u žalobkyně z náboženských důvodů neshledal ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího. Skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně zjištěny nebyly, žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Při posouzení její situace nepřekročil meze správního uvážení a vyslovený závěr řádně odůvodnil.
27. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007 ze dne 17. 3. 2008: *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady "non-refoulement", je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Odkázat lze s vědomím příslušných změn v právní úpravě i na starší judikaturu – např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 5 Azs 232/2005 ze dne 27. 9. 2006: *„Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku zdůraznil, že neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v Bělorusku, která vyplývá ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA, sama o sobě nezakládá důvod dle § 12 zákona o azylu pro udělení azylu v ČR. Obdobný závěr lze učinit taktéž o překážce vycestování. Samotná skutečnost, že v zemi původu není ochrana lidských práv dostatečně zabezpečena, ještě neznamená automatickou povinnost správního orgánu (soudu) tuto okolnost považovat za překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, nýbrž je třeba zkoumat, na základě taxativního výčtu podmínek, pravděpodobnost konkrétních možných zásahů ze strany státu do sféry základních lidských práv a svobod stěžovatele přihlížející k důvodům, pro které zemi původu opustil a pro které v ČR požádal o azyl.“*
28. V rozsudku Costello-Roberts proti Veliké Británii, ze dne 25. 3. 1993, série A č. 247 C, ESLP konstatoval, že aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech

okolností případu. Žalovaný v této souvislosti opětovně uvedl, že žalobkyně nebyla ve své vlasti nikdy zadržena ani vězněna, nebyla ani trestně stíhána. V návaznosti na to odkázal na změny bydliště v rámci relativně nevelkého území, díky nimž se žalobkyně úspěšně vyhnula zadržení policií. Žalovaný uvedl, že k vyřešení své situace mohla žalobkyně využít možnosti vnitřního přesídlení, odkázal na její bezproblémovou cestu do P. a odlet z jednoho z nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi. Až do doby jejího vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak žaloba tvrdí. Sdělení žalobkyně o v podstatě bezproblémovém vycestování nedodává na přesvědčivosti jejím obavám. Takové tvrzení žalobkyně navíc odporuje její výpovědi o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. V souvislosti s návratem po uplynutí doby uvedené ve vízu poukázal správní orgán na vysoký počet občanů Číny s turistickým vízem, kteří ročně ČR navštíví, a na absenci možnosti čínských orgánů identifikovat jednotlivé žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný popřel, že by se v rozporu se zákonem podílel na medializaci, která by ji mohla v případě návratu ohrozit.

29. V reakci na námitku týkající se neposkytnutí písemného správního rozhodnutí v čínském jazyce žalovaný konstatoval, že v souladu s ustanovením § 22 zákona o azylu má účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany možnost jednat během řízení v mateřském jazyce, či v jazyce, jímž je schopen se dorozumět, a to na náklady státu, z čehož však nelze dovodit povinnost vést spisový materiál v mateřském jazyce účastníka řízení. Úkon předání rozhodnutí žalobkyni dne 23. 2. 2018 byl realizován ve spolupráci s tlumočnicí čínského jazyka. Žalobkyně byla jejím prostřednictvím s obsahem rozhodnutí řádně seznámena, včetně poučení o možnostech dalšího postupu, což stvrdila vlastnoručním podpisem. O plánovaném úkonu předání rozhodnutí byla řádně a s dostatečným předstihem zpravena i její právní zástupkyně, důsledky její neúčasti na tomto úkonu nelze přičítat žalovanému (viz str. 335-339 ve spise). Správní orgán trvá na tom, že žalobkyni svým postupem v řízení na jejích právech nezkrátil. Stejnopis napadeného správního rozhodnutí byl dne 23. 2. 2018 doručen rovněž právní zástupkyni, která byla současně informována o datu nabytí právní moci. Nelze přijmout jako důvodnou argumentaci, že tak žalobkyně byla žalovaným připravena o účinný právní prostředek nápravy, když je z dalšího postupu stále právně zastoupené žalobkyně zjevné, že v souladu se zmíněným poučením napadla správní rozhodnutí žalobou datovanou k 11. 3. 2018, tedy v zákonné lhůtě (informaci o datu doručení žaloby shora nadepsanému soudu žalovaný nemá aktuálně k dispozici). Žalovaný nadto v souladu s § 22 odst. 3 zákona o azylu odkázal na možnost přizvat si tlumočníka na vlastní náklady, případně si na vlastní náklady opatřit překlad rozhodnutí do čínského jazyka, o čemž byla právní zástupkyně žalobkyně písemným sdělením ze dne 9. 3. 2018 informována.

III. Replika žalobkyně

30. Za zásadní nedostatek v rozhodnutí žalovaného označila žalobkyně nesprávnost výkladu pojmu pronásledování, jehož naplněním je možné žadateli přiznat mezinárodní ochranu, za současného splnění dalších podmínek. Pronásledování mělo být žalovaným hodnoceno na základě intenzity jednání pronásledovatelů, zejména pak na základě standardů obsažených v mezinárodních smlouvách je nutno skutečné pronásledování hodnotit podle těchto kritérií. Nadto je v případě žalobkyně a jejích souvěrců v obdobném postavení potřeba zdůraznit nezvratnou skutečnost, že v případě žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu náboženského pronásledování v zemi původu je zásadní

toliko oprávněná obava z pronásledování. Skutečné pronásledování tak není třeba prokazovat. Lze tedy dle žalovaného uzavřít, že v případě žalobkyně došlo k naplnění pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalovaný tak nedostal svého závazku na poli dokazování, kdy za prvé nepořídil překlady žalobkyní doložených dokumentů, čímž mimo jiné i popřel její právo na spravedlivý proces, a za druhé postavil své rozhodnutí do přímého rozporu se zjištěnými skutečnostmi, čímž toto rozhodnutí učinil už z tohoto důvodu nepřezkoumatelným.

31. Dále žalobkyně uvedla, že vzhledem k tomu, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se skutkovým zjištěním stavu v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, zejména proto, že nezajistil potřebné překlady a ani posuzované materiály řádně neprozkoumal a nevážil, a ostatně také dostatečně nezduvodnil rozpor mezi důkazním materiálem a učiněným skutkovým zjištěním, považovala za nutné shrnout a doplnit dostupné informace o pronásledování v Číně. Důkazní materiál pak přesně pod body 1 až 10 identifikovala.
32. K vyjádření žalovaného žalobkyně konstatovala, že pokud ESLP citoval ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraničí USA – Čína (z 13. 4. 2016), že *„Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí“*, pak tyto citace ničeho nedokazují, a jsou tudíž irelevantní. Pokud několik osob uvedlo, že měly problémy s vycestováním, neznamená to, že tyto problémy musí mít všichni pronásledovaní občané Čínské lidové republiky. Někteří, jako je tomu např. u žalobkyně, která nebyla vůdkyní náboženské skupiny, zřejmě nejsou natolik nebezpeční, aby byli ve všech registrech hledaných osob. Je pravděpodobné, že nejstriktněji si vláda hlídá představitele politického disentu, kdy občané pronásledovaní z důvodů náboženských „pouze“ vyznávají svou víru, a nepředstavují tudíž pro vládu takovou hrozbu. Toto je ovšem jen logická domněnka žalobkyně, žalobkyně skutečně neměla možnost rozkrýt klíč k pronásledování křesťanů v Číně. Tato skutečnost ovšem nijak nesnižuje prokázané aktivity policejních orgánů, které mají na svědomí neustále graduující pronásledování, stíhání, mučení a trestání nábožensky nepohodlných osob. V otázce užité judikatury ESLP je zřejmě na místě také zmínit, že porušení čl. 3 EÚLP není toliko vázáno na opakované či dlouhodobé útoky. Věc Costello-Roberts proti Velké Británii, na níž se v případě Y. L. proti Švýcarsku odkazuje, rozhodně není jediným případem posuzování porušení čl. 3 EÚLP, zda byl tento článek porušen či nikoli, navíc se jedná o zcela překonané rozhodnutí pocházející z roku 1993.
33. Žalobkyně zdůraznila, že napadené rozhodnutí nelze považovat za celistvé, dostatečně odůvodněné. Žalobkyně měla nadále za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, kdy nepovažuje za nezbytné vyjadřovat se v tomto směru k vyjádření žalovaného, jelikož její tvrzení jsou toliko obecného rázu a pouze odkazují na jednotlivé pasáže napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný uvádí, že žalobkyně měla možnost vnitřního přesídlení v rámci země původu, bylo na něm, nechť tyto své skutkové závěry odůvodní. Pokud např. žalobkyně dovozuje, že je v rámci Čínské lidové republiky možné, že celní složka je oddělená od složky policejní, neleží důkazní břemeno ohledně prokázání této skutečnosti na ní, ale na žalovaném (jak je blíže uvedeno v žalobě). Tato skutečnost však žádným způsobem nesouvisí ani nedokládá možnost vnitřního přesídlení v rámci Čínské

lidové republiky. K této skutečnosti si měl žalovaný, pokud o ní chtěl učinit skutkový závěr, opatřit relevantní důkazy, a rovněž tento svůj závěr řádně odůvodnit. Pokud tak žalovaný neučinil, lze uzavřít, že se jedná o argumentaci lichou. Napadené rozhodnutí neobsahuje výčet těchto podkladů, ani vodítko pro jejich určení, toliko konstatuje, že prakticky veškeré důkazní materiály dokládané žalobkyní jako podklad pro rozhodnutí ve věci nepoužil. Odůvodnění tohoto nepoužití důkazních materiálů je pak činěno pouze v obecné rovině, a to bez jakéhokoliv zkoumání, či byt' jen nahlédnutí, do těchto podkladů. Žalovaný k tomuto cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, přičemž však žalovaný tohoto rozsudku používá, aniž by v jeho souladu postupoval. Citovaný úryvek tohoto rozhodnutí totiž jinými slovy konstatuje, že není nutné překládat veškeré podklady pro rozhodnutí, pokud správní orgán vezme skutečnosti, které se těmito podklady žadatel snaží prokázat, za nesporné. Žalovaný však neučinil ani jedno. Žalovaný nepřeložil předkládané materiály, a zároveň však nevzal za nesporné skutečnosti jimi dokládané, tedy, že žalobkyně byla ve své mateřské zemi dlouhodobě a závažným způsobem pronásledována pro své náboženské přesvědčení. Opět lze odkázat na žalobu v otázce, jak mohl žalovaný konstatovat, že důkazní materiály předkládané žalobkyní nemohou přinést do věci ničeho nového, když si žalovaný tyto materiály nepřeložil, a tudíž nenabyl, na rozdíl od žalobkyně, vědomosti o jejich obsahu. Tato konstatování žalovaného tak žalobkyně považovala za protimluv.

34. Současná situace křesťanských věřících v Čínské lidové republice se, jak žalobkyně dále uvedla, neustále zhoršuje, žalobkyně tak má odůvodněnou obavu, že v případě jejího vynuceného návratu do Čínské lidové republiky jí hrozí zatčení, věznění, mučení, vykonstruované obvinění a odsouzení pro její náboženskou příslušnost.
35. Dalším problémem bylo dle sdělení žalobkyně neumožnění nahlížení do spisu. Přestože žalobkyně žádala o nahlédnutí do spisu s tím, že její právní zástupkyně se změnila a musí se tak seznámit se spisem, žalovaný jí namísto toho, aby toto rovnou umožnil stanovením konkrétního termínu, pouze sdělil, ať žalobkyně určí konkrétní termín. Žalovaný pak toto sdělení zaslal žalobci až po skončení lhůty k podání žaloby, kdy se nová právní zástupkyně musela s žalobou vypořádat bez znalosti celého spisu. Stejně tak žalovaný reagoval na žádost o čínský překlad rozhodnutí až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Žalobkyně mohla asi těžko být s obsahem rozhodnutí, které jí je způsobilé vydat k zpět do její země původu, a vystavit ji tak trvalému porušování jejích lidských práv, seznámena pouze prostřednictvím tlumočnicka přítomného úkonu předání rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

36. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání. Přestože žalobkyně nesouhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání, byly pro takový postup splněny podmínky vymezené v § 76 odst. 1 s.ř.s. Tento postup soud dále podrobněji odůvodní.
37. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 24. 12. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 5. 1. 2016 poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělila, že se narodila v provincii G. v Čínské lidové republice. Je čínské národnosti, křesťanského náboženského vyznání a bez politického přesvědčení, jelikož věřící se podle ní v politice neangažují. Když opouštěla svoji vlast, cestovala nejprve do P. a odtud letecky do Prahy. Na území České republiky vstoupila dne 21. 12. 2015. Ve státech Evropské unie nikdy předtím nepobývala a s výjimkou českého turistického víza jí nebylo uděleno žádné jiné vízum nebo povolení k pobytu v jiných státech. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá. Konstatovala, že hledá náboženský azyl a vysvětlila, že od března roku 2011 patří do církve Q. S. Uvedla, že doma nemůže žít v klidu, neboť zde čelila tomu, že jí někdo udá nebo odvede pryč. Spousta jejich bratrů a sester ve víře je pronásledována a v médiích je proti jejich náboženské škole zahájena silná kampaň. Vláda svou propagandou přiměla obyvatele, aby si mysleli, že lidé, kteří jsou členy jejich školy, jsou špatní a zlí. Dále vylíčila, jak v prosinci roku 2014, když si kvůli stále silnějšímu pronásledování vyřizovala cestovní pas, odešla z bytu, kde v té době bydlela a šla žít k jedné sestře ve víře. V dané době, tedy 28. 5. 2014, došlo k mediálně známému případu „S. Z.“, po němž bylo pronásledování ještě horší než kdy předtím. K odjezdu ze své vlasti se žalobkyně rozhodla již v prosinci 2014. Poté, co si vyřídila pas, došlo v srpnu 2015 k zatčení sestry ve víře, s níž bydlela, proto začala uvažovat o odjezdu z vlasti.
38. Dále je z průběhu správního řízení zřejmé, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 8. 2. 2016 v čínském jazyce za přítomnosti tlumočnice čínského jazyka. V něm uvedla, že správnímu orgánu doposud uváděla pravdivé a úplné informace. Čínu opustila dne 20. 12. 2015 kvůli útisku pro její víru. Uvedla, že v televizi i rádiu byly uváděny informace o tom, jak jsou věřící špatní. Žalobkyně se účastnila shromáždění a vodila na ně další lidi. Starosta města, v němž bydlela, jí však říkal, že když v tom bude pokračovat, tak ji zatknou a postará se o to, aby všichni věděli, že je sektářka. Starosta jí vyhrožoval zatčením, proto pokaždé, když viděla policii, se velmi bála, že bude zatčena. Jedná ze sester jí poradila, aby se přestěhovala do K. Tam následně se zmíněnou sestrou ve víře žily, vyznávaly svou víru a chodily do práce. I tam se však nakonec ukázalo, že tam byl přísný dohled, a proto se nakonec zjistilo, že chodí na shromáždění. Po shora vzpomínaném incidentu v datu 28. 5. 2014 zesílil útlak proti věřícím. Křesťané byli krivě obviňováni. Většina obyvatel Číny dle jejího tvrzení uvěřila slovům čínské státní moci. Lidé byli vyslýcháni, platili se udavači a po ulicích byly plakáty odsuzující tyto věřící jako sektu. Následně žalobkyně popsala další incident, na základě něhož se rozhodla přestěhovat do města X. X., kde bydlí její sestřenice. Žalobkyně rovněž uvedla, že do církve vstoupila přibližně v březnu 2011, kdy jí její matka předala víru. Dále podrobně popsala podmínky, za nichž se je možno stát členem této církve a konkretizovala její činnost. Uvedla rovněž, že v souvislosti se svou vírou nebyla nikdy zadržena. To se však stalo pouze proto, že v

době zadržení její sestry ve víře nebyla doma. Svou vlast se rozhodla opustit proto, že během pobytu u sestřenice nemohla vůbec nikam vycházet. Žila z peněz, které si vydělala předtím. Z Číny vycestovala na základě pasu, který byl vydán 23. 1. 2015 na žádost. S vyřízením dokladů neměla žádné potíže. Pro cestu do České republiky měla zajištěná české vízum, které si vyřídila v P. Uvedla, že po příjezdu do České republiky volala své matce, která je nemocná. Ta jí však říkala, ať se nevrací. Všechny okolnosti okolo odjezdu si žalobkyně zařizovala s dalšími třemi lidmi, za tyto služby zaplatila celkem 5 000 Juanů. Uvedla, že v případě návratu do vlasti se obává zatčení a uvěznění. Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 26. 5. 2016, druhý doplňující pohovor k datu 30. 1. 2017. V nich žalobkyně ještě blíže ozřejmila svoji náboženskou ideologii a znovu zdůraznila a blíže osvětlila těžké podmínky, v kterých křesťané v Číně žijí.

39. V odůvodnění napadeného v nyní žalovaný uvedl materiály, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně. Dále konkretizoval a hodnotil podklady, které v průběhu správního řízení předložila na svoji obhajobu žalobkyně. Hodnocením těchto důkazů dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Učinil tak na základě zjištění, že žalobkyně ve své žádosti sdělila, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyla nikdy členem žádné politické strany či organizace, a ani v průběhu správního řízení neuvedla, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky či obecně veřejně angažovala, či měla jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod.
40. Dále žalovaný po provedeném správním řízení nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, a to jednak z důvodu náboženství, ale ani z důvodu její rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. K tomu žalovaný uvedl, že nemůže především pominout skutečnost, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, jejich údajných souvěrců, které však dle jejího vyjádření nikdy dříve neznala, a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, respektive opětovně nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu České republiky v P. Žalovaný uvedl, a že si je vědom toho, že osoba skutečně prchající před pronásledováním ve své vlasti může k jejímu opuštění využít padělaných dokladů či dokumentů, pokud by jinak nemohla z důvodu činnosti nebo nečinnosti orgánů země jejího původu odjezdu do zahraničí dosáhnout, nicméně je pravdou, že nepravdivé informace a dokumenty doložila žalobkyně pouze ve vztahu k orgánům České republiky, kdy si žádala o oddělení turistického víza, a na území České republiky pak rovněž vůči cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla Praha, kde mohla okamžitě projevit svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu v České republice. Ona ale opětovně v souladu se svým turistickým vízem prošla až na území České republiky a mezinárodní ochranu požádala až později v přijímacím středisku Zastávka u Brna. O uvedení konkrétních nepravdivých informací pro potřeby udělení turistického víza žalobkyně rovněž neinformovala správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany, tedy když se dostavila do přijímacího střediska Zastávka, ale až poté, co byla ze strany správního orgánu konfrontována s kopií své žádosti o udělení

víza, obsahující řadu informací rozdílných od těch, které poskytla správnímu orgánu v řízení o mezinárodní ochraně. Nebyla rovněž ochotna sdělit správnímu orgánu žádné podrobnosti o konkrétních osobách, které jí uvedené vízum zajistily a které ji rovněž nasměrovaly do přijímacího střediska. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobkyni byl čínskými orgány dle jejich slov bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas pro potřeby jejího vycestování z oblasti, a to z biometrickými údaji, včetně otisků prstů a fotografie, tudíž je zřejmé, že šlo o vydání dokladu na její pravou totožnost, jemuž byla osobně přítomna, což ostatně ona sama také v průběhu správního řízení potvrdila. Podle žalovaného to svědčí jasně o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o její osobu, neboť právě v souvislosti s vydáním cestovního dokladu mohly čínské orgány či bezpečnostní složky žalobkyni nejen zadržet, ale i zabránit jí v opuštění vlasti, a to pouhým nevydáním cestovního dokladu. To se však nestalo.

41. Dále se žalovaný, jak v napadeném rozhodnutí uvedl, zabýval skutečností, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici tvrzené náboženské menšiny v Číně, tedy zda jí tvrzené obavy by z hlediska věcného bylo možné posuzovat v rámci hodnocení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila v této souvislosti žádné důkazní materiály, kterými by příslušnost k církvi Boha všemohoucího mohla prokázat, mohl žalovaný dle jeho vyjádření hodnotit pouze výpovědi žalobkyně učiněné v samotné žádosti o mezinárodní ochranu, či v protokolu o pohovorech k této žádosti. Další informace si žalovaný obstaral dle jeho tvrzení z dostupných objektivních zdrojů, se kterými byla žalobkyně seznámena dne 7. 4. 2017. Hodnocením těchto důkazů dospěl k závěru, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí této církve, neboť její výpovědi alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve měl s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ. Dále žalovaný zhodnotil, že z uvedených informací lze rovněž dovodit, že příslušníci uvedené církve jsou terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný se pak zabýval individuálním posouzením žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, tedy skutečností, zda ona sama byla během svého života ve vlasti pronásledována ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost, či zda může mít v případě návratu do vlasti odůvodněný strach z tohoto pronásledování. Žalovaný zdůraznil, že pečlivě posoudil veškerá tvrzení žalobkyně učiněná během jednotlivých správních úkonů a dospěl k závěru, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal. Připomněl, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna, nebyla ve své vlasti během života trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. K obavě žalobkyně z pronásledování a zatčení státními orgány dále uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žalovaný tak dospěl k závěru, že pokud by čínské orgány skutečně reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře nebo o ni měly sebemenší zájem, pak tyto čínské orgány a bezpečnostní složky měly po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času a právních prostředků, které by pro to mohly účinně využít, a to nejpozději při vycestování žalobkyně z vlasti. To se ale nikdy nestalo.

42. Žalovaný k problematice dodržování lidských práv a zejména k situaci v oblasti svobody náboženského vyznání v zemi původu žalobkyně na základě uvedených informací nepopřel, že Čínu jistě obecně nelze označit za zemi s vysokým stupněm dodržování lidských práv, nicméně toto obecné konstatování pro udělení azylu rozhodně nestačí. Uvedl, že však nelze automaticky bez přihlédnutí ke konkrétním aspektům případu bez dalšího udělit mezinárodní ochranu všem osobám pocházejícím ze zemí s nižším či žádným stupněm demokracie či standardu dodržování lidských práv, neboť je vždy nutno zkoumat, zda uvedená konkrétní osoba splňuje podmínky taxativně vyjmenované v zákoně o azylu. Žalovaný shrnul, že žalobkyně nebyla v zemi své státní příslušnosti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu. Proto jí azyl ve smyslu § 12 písm. b) uvedené právní úpravy neudělil.
43. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a rovněž tak dle § 14 uvedené právní úpravy nesplňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů.
44. Další část napadeného rozhodnutí věnoval žalovaný ve smyslu ust. § 28 zákona o azylu posouzení otázky, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. K aplikaci ust. § 14 a zákona o azylu pak žalovaný konstatoval, že žalobkyně neuvedla a žalovaný ani nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Zabýval se rovněž otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Připomenul, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení tohoto článku. K obavám žalobkyně z perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jejího členství v zakázané náboženské skupině žalovaný uvedl, že žalobkyně, ač byla dle svého sdělení příslušnicí uvedené církve po několik let, nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena nebo dokonce opakovaně zadržována či vězněna. Znovu žalovaný připomněl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Ve shodě s názorem již shora uvedeným pak konstatoval, že pokud by čínské orgány skutečně reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře, pak tyto orgány měly po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času a prostoru, které by pro to mohly využít. Znovu žalovaný připomněl, že žalobkyně ze své vlasti bez jakýchkoliv potíží vycestovala s platným cestovním dokladem přes standardní hraniční přechod. Žalovaný rovněž připomněl, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
45. S takto vyslovenými názory žalovaného se krajský soud neztotožnil, a proto žalobu považuje za důvodnou.
46. Prvně je třeba konstatovat, že žalobkyně sice přiznala, že při vycestování z Číny uvedla ve své žádosti o turistické vízum nepravdivé skutečnosti, nicméně tyto nepravdivé informace a doklady se nijak netýkají jejího azylového příběhu. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobkyně při následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany tuto skutečnost nijak nezapírala. V daném případě šlo totiž jednoznačně o údaje, které měly zvýšit šanci žalobkyně na získání víza a vycestování z Číny. Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu s odstupem několika dnů nepovažuje krajský soud v

daném případě za okolnost, která by měla mít takový vliv na hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti, jak činí žalovaný.

47. Krajský soud nemohl přisvědčit názoru žalovaného vyslovenému při posuzování podmínek daných ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy posuzování odůvodněnosti strachu žalobkyně z pronásledování z důvodu náboženství při jejím návratu do země původu.
48. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
49. Zde je nutno upozornit, že žalobkyně ve svém pohovoru konstatovala, že musela opustit domov, kde ji na základě udání hledala policie pro její členství v církvi Q. S. Žila ve strachu, že ji někdo udá nebo odvede pryč. Uvedla, že spousta jejich bratrů a sester ve víře byla pronásledována, když proti jejich křesťanské víře byla zahájena silná kampaň. Žalobkyně rovněž vzpomenu, že v prosinci roku 2014, když si kvůli stále silnějšímu pronásledování vyřizovala cestovní pas, odešla z bytu, kde v té době bydlela a šla žít k jedné sestře ve víře. Lze tedy konstatovat, že již na základě těchto skutečností je možno dovodit přiměřenou pravděpodobnost toho, že v budoucnu by žalobkyně mohla být vystavena jednání představujícímu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, které uvádí, že „*Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
50. Citované ustanovení je provedením článku 9 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice, kterou zákon o azylu provádí a podle níž „*aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*“ Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 může být mimo jiné považováno fyzické nebo psychické násilí, včetně sexuálního násilí.
51. Nutno konstatovat, že žalovaný svůj závěr o neexistenci důvodných obav žalobkyně z pronásledování odůvodnil de facto pouze zpochybněním některých tvrzení žalobkyně, aniž by je však konfrontoval s informacemi ze zpráv o zemi původu. Žalovanému tak lze vytknout, že v napadeném rozhodnutí neprovedl hodnocení okolností sdělených žalobkyní a to na podkladě informací o zemi původu. Bylo namíste posoudit situaci žalobkyně dle čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, v němž je uvedeno, že je „*v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souběhu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo lze považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu §*

2 odst. 6 zákona o azylu“. Sám žalovaný přitom ve správním řízení zcela nezpochybňoval, že příslušníci některých křesťanských církví jsou v Číně pronásledováni. Přitom by se očekávalo, že žalovaný provede hodnocení církve, k níž se žalobkyně hlásí, s následným hodnocením vztahu státních orgánů Číny k její ideologii a členům.

52. Závěr žalovaného je však v rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně o tom, za jakých okolností probíhají jejich náboženská setkání (což korespondovalo s informacemi o zemi původu shromážděnými žalovaným), s vylíčením incidentů, ke kterým došlo v roce 2014 a 2015, kdy jí hrozilo zadržení policií a kdy byli zadrženi členové církevní komunity, ke které patřila, o jejím následném strachu z pronásledování policií, kvůli kterému musela měnit místo pobytu. Žalobkyně v zásadě konzistentní azylový příběh vylíčila a nezůstala pouze u obecných tvrzení a znalostí o pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, přičemž ve vylíčení toho, co prožila v souvislosti s vyznáváním víry, krajský soud neshledal zásadnější nesrovnalosti.
53. S ohledem na shora vzpomínané ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tak připustit, že žalobkyně mohla mít odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k tvrzené náboženské skupině, přičemž tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ničím vyvrácena. K tomu krajský soud dodává, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice nevyžaduje, aby se žadatel o azyl opakovaně vystavoval fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby následně mohl být úspěšný se svojí žádostí o mezinárodní ochranu.
54. Krajský soud se dále nemohl ztotožnit s názorem žalovaného, dle něhož žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnost vnitřního přesídlení v rámci Číny ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu a čl. 8 kvalifikační směrnice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto svoje tvrzení řádně nezduvodnil a z jeho rozhodnutí tedy není vůbec zřejmé, z čeho dovozuje, že jsou v daném případě podmínky pro aplikaci tohoto institutu splněny.
55. V návaznosti na shora uvedené musí krajský soud konstatovat, že žalovaný dostatečně nezhodnotil a následně tudíž ani neodůvodnil svůj závěr, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Tento nedostatek způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
56. Žalobkyně dále v žalobě uvedla, že v případě neudělení azylu dle ust. § 12 by v jejím případě bylo namíste udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, dle něhož *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
57. Žalobkyně spatřovala důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do Číny jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení, nelidské či ponižující zacházení, či trestání z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Připomenula k tomu, že žalovaný se nedostatečně věnoval hrozbě vážné újmy v případě návratu ve smyslu zmiňovaného ust. § 14a zákona o azylu, když pouze uvedl, že *„žadatelka neurvedla, ani správní orgán nenalezl, žádné skutečnosti, na základě kterých by*

mohla žadatelce brozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonání trestu smrti.“ Tento závěr však nemá oporu ve spise a oponují mu zprávy o zemi původu. Měla rovněž za to, že závěry o mučení, nelidském a ponižujícím zacházení nemají oporu ve spise ani v početných zprávách o zemi původu a že v průběhu pohovoru vypovídala o několika konkrétních případech spolupřičích, kdy došlo k jejich zadržení a přitom dokládala do spisu zdroje, které svědčily o špatném zacházení se souvěrci. Tato skutečnost u ní samozřejmě vzbuzovala obavu, že by takovému jednání mohla být vystavena i ona sama. Podivovala se nad tím, že dle žalovaného nelze hledání policí, nebezpečí zatčení, nutnost stěhování se a skrývání se, nemožnost scházení se s ostatními křesťany a nemožnost vyznávat svou víru považovat za útok na její lidská práva ve smyslu čl. 5 Všeobecné deklarace lidských práv.

58. K tomu krajský soud konstatuje, že se žalovaný s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Je totiž zřejmé, že si žalovaný neobstaral žádnou zprávu o zemi původu, která by se blíž zabývala otázkou, zda jsou neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po svém návratu do Číny v nějakém ohrožení. Žalobkyně přitom v průběhu soudního řízení předložila celou řadu dalších důkazů, kterými vyvracela tvrzení žalovaného a z kterých vyplývaly problémy, jež mohou vzniknout neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří se vrací zpět do Číny.
59. V této souvislosti krajský soud rovněž přisvědčil žalobní námitce vytýkající žalovanému, že nezajistil překlad dokumentů, které žalobkyně na obhajobu svých tvrzení v průběhu správního řízení předkládala. Žalovaný k tomu pouze obecně konstatoval, že se nejedná o dokumenty, které by se vztahovaly přímo osobě žalobkyně a že tudíž nemohou přinést nic nového nad rámec informací obstaraných žalovaným. S tímto názorem se nelze ve vazbě na shora uvedené ztotožnit. Přitom podklady, které obstaral na obhajobu svých názorů sám žalovaný, nedaly v žádném případě dostatečnou odpověď na to, zda žadatelům o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu do Číny hrozí či nehrozí nějaké nebezpečí. Lze uvést, že žalovaný se této otázce věnoval pouze v základní rovině a jeho závěr, že tyto osoby nejsou vystaveny systematickému týrání, včetně zadržování a špatného zacházení, nelze považovat za objektivní. Žalobkyně přitom sama v průběhu správního řízení upozornila na důkazy, z nichž dle jejího názoru zřetelně vyplývalo, že závěry žalovaného přinejmenším zpochybňují nebo dokonce i vyvracejí.
60. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude žalovaný právními názory vyslovenými krajským soudem vázán (§ 78 odst. 5 uvedené právní úpravy). Z uvedeného důvodu krajský soud nepřistoupil k jednání ve věci ve smyslu požadavku žalobkyně, neboť měl za to, že důvody shora uvedené naplnily podmínky pro aplikaci ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 51 odst. 2 uvedené právní úpravy. Bude tedy na žalovaném, aby odstranil nedostatky správního řízení, které jsou mu krajským soudem vytýkány. K tomu bude nezbytné, aby si obstaral aktuální informace o zemi původu žalobkyně, z nichž bude moci vycházet při posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétních námitek v žalobě obsažených. Jeho povinností rovněž bude provést test „reálného nebezpečí“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82) a posoudit, zda žalobkyni v případě návratu do Číny nehrozí nebezpečí vážné újmy ve formě mučení a nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dále krajský soud podotýká, že podkladem pro nově otevřené

správní řízení budou i závěry plynoucí ze Zprávy Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018 a navazující Závěrečné stanovisko ze dne 21. 6. 2019, které byly výsledkem šetření Veřejné ochránkyně práv ve věci neudělení mezinárodní ochrany státním příslušníkům Čínské republiky hlásícím se ke křesťanskému vyznání. Krajský soud rovněž připomíná, že k obdobným závěrům, jaké byly vysloveny shora, dospěl i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích – sp. zn. 9 Azs 39/2019 a 9 Azs 125/2019. Na závěry tam vyslovené proto zdejší soud plně odkazuje.

61. Dále krajský soud uvádí, že žalobní námitky procesního charakteru nelze považovat za důvodné. Žalobkyně zpochybňovala postup žalovaného, který jí konečné rozhodnutí nepředložil v jejím mateřském jazyce. Této námitce nelze přisvědčit. V souladu s ustanovením § 16 odst. 1 správního řádu se ve správním řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Ustanovení § 22 zákona o azylu pak jako speciální právní úprava ve vztahu ke správnímu řádu pro řízení ve věci mezinárodní ochrany stanoví, že: *„Účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočníka podle své volby.“* Z uvedeného vyplývá, že žadateli o azyl se rozhodnutí správního orgánu vyhotovují v českém jazyce, neboť právní předpisy správnímu orgánu neukládají povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka, žadateli o azyl je však bezplatně poskytován tlumočník. Krajský soud k této námitce konstatuje, že postup žalovaného, který při předání rozhodnutí zajistil tlumočení a žalobkyně byla dostatečně obeznámena s obsahem rozhodnutí a poučena o dalších svých právech a povinnostech, lze považovat za přípustný. Právo žalobkyně na spravedlivý proces tím nebylo dotčeno a nelze přehlédnout, že ve správním řízení byla zastoupena advokátem znalým českého jazyka. Nelze tedy souhlasit s tím, že by ji tak žalovaný připravil o účinnou možnost obrany.
62. Krajský soud již nemohl přihlédnout k námitce žalobkyně ohledně neumožnění nahlížení do správního spisu její zástupkyni. Tato námitka totiž byla vznesena po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby.

V. Náklady řízení

63. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byla odměna zástupkyně a její režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupkyně provedla celkem 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Proto rozhodl tak, jak je uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. října 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně